

Yedi Gülümsemenin Çorbası

Yavuz DEMİRKIRAN

Yedi Gülümsemenin Çorbası

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil tepeler arasında sakin bir köyde, Büyükanne Hazel her zaman lezzetli bir şeyler kokuhan küçük bir evde yaşardı. Büyükanne Hazel'in sıcak buğday teni, ensesinde topuz yapılmış dalgalı gümüş saçları ve yuvarlak gözlüklerinin ardında sevecen kahverengi gözleri vardı. Krem rengi elbisesinin üzerine yumuşak lavanta rengi bir önlük giyer, cebinden tahta bir kaşık görünürdü. Kıvrıkcık koyu kahverengi örgülü saçları ve hardal sarısı kazağıyla neşeli torunu Emma onu ziyaret etmeyi çok severdi.

Güneşli bir sabah, Büyükanne Hazel tozlu, eski bir yemek kitabı çıkardı. 'Bu, dünyanın en mutlu çorbasının tarifi,' dedi, gözleri pırıldayarak. Emma yaklaştı. 'Onu bu kadar özel yapan ne?' diye sordu. Büyükanne Hazel gülümsedi. 'Sebzeler ve yedi gizemli gülümseme gerekiyor,' diye fısıldadı. Emma'nın ela gözleri merakla kocaman açıldı.

Büyükanne Hazel ocağa büyük bir tencere koydu. 'Gülümsemeleri toplamak için başkalarına iyilik yapmalısın,' diye açıkladı. 'Her gülümseme tencereye yeni bir malzeme ekleyecek.' Emma kırmızı spor ayakkabılarını giydi ve bez çantasını kaptı. 'Hazırım!' dedi. Bir günde yedi gülümsemeyi nerede bulacağını merak ediyordu. Büyükanne Hazel ona önce toplaması gereken sebzelerin listesini verdi.

Emma köy bahçesine doğru seke seke gitti. Orada, turuncu iş gömleği ve hasır şapka giyen, uzun boylu, yapılı bir komşu gördü. Ağır bir sebze sepetiyle uğraşıyordu. 'Yardım edebilir miyim?' diye sordu Emma. Komşunun dost canlısı koyu gözleri rahatlamayla kısıldı. 'Teşekkür ederim, küçüğüm!' dedi. Birlikte sepeti kapısına taşıdılar.

İşleri bitince komşu Emma'ya sıcak, kocaman bir gülümseme verdi. 'Senin kalbin çok iyi,' dedi. Tam o sırada Emma'nın çantasında parlak bir havuç belirdi. 'Bir gülümseme!' diye fısıldadı, şaşkınlıkla. El sallayıp vedalaştı ve Büyükanne Hazel'in mutfağına koştu. Havucu tencereye attı, tencere neşeyle fokurdadı. Büyükanne Hazel başını salladı. 'Altı tane kaldı,' dedi.

Sonra Emma yolun aŗaŗısında yaŗayan arkadaŗını ziyaret etti. Arkadaŗı k    k ve inceydi, d  z siyah sa ları ve utanga , sessiz bir y  z   vardı. Yumuŗak yeŗil kap   onlusuyla kapı eŗiŗinde tek baŗına oturuyordu. 'Oynamak ister misin?' diye nazik  e sordu Emma. Arkadaŗı h  z  nl   g  zlerle baŗını kaldırdı. 'Kimse beni hi   aŗırmıyor,' dedi. Emma yanına oturdu ve en sevdiŗi hik  yeyi paylaŗtı.

Emma okurken arkadaşının utangaç ifadesi yumuşadı. Hafif gamzeleri görünen minik bir gülümseme belirdi. 'Bu güzeldi,' diye fısıldadı arkadaşı. 'Yarın yine gelir misin?' Emma söz verdi. Birden Emma'nın çantasında tombul bir domates belirdi. 'İki gülümseme!' diye sevindi. Arkadaşına sarıldı ve mutfağa koştu; domates şıp diye tencereye düştü.

Eve dönerken Emma bir bankta oturan yaşlı bir adam gördü. Yorgun ve aç görünüyordu. Giysileri yamalı, ayakkabıları eskiydi. 'Affedersiniz,' dedi Emma kibarca. 'Biraz ekmek ve peynir ister misiniz?' Yaşlı adamın gözleri parladı. 'Allah razı olsun, evladım,' dedi. Emma öğle yemeğini paylaştı ve adamın minnetle gülümseyerek yemesini izledi.

Yaşlı adam bitirince Emma'nın çantasında parlak kırmızı bir biber belirdi. 'Üç gülümseme!' diye haykırdı. Büyükanne Hazel'in evine seke seke döndü ve biberi tencereye ekledi. Çorba daha da zengin ve tatlı kokuyordu. 'Harika gidiyorsun,' dedi Büyükanne Hazel, tahta kaşığıyla karıştırarak. 'Ama hâlâ dört gülümsemeye ihtiyacın var. İyilik yapmanın başka yollarını düşün.'

Emma derin derin düşündü. Sonra bir fikir buldu. Hasır şapkalı komşunun bahçesinin otlarının temizlenmesi gerektiğini söylediğini hatırladı. Hemen geri gitti ve öğleden sonrayı ot yolmakla geçirdi. Elleri kirlendi ama aldırmadı. Komşu düzenli bahçesini görünce gülümsedi. 'Sen bir hazinesin!' dedi. Emma'nın çantasında yeşil bir fasulye belirdi. 'Dört gülümseme!' diye kıkırdadı.

Sonra Emma köy okulunu ziyaret etti. Kalem kutusunu bulamadığı için ağlayan yeni bir öğrenci gördü. Emma çantasına uzandı ve kendi en sevdiği kalemini kıza verdi. 'Sende kalsın,' dedi. Kızın gözyaşları minnet dolu bir gülümsemeye dönüştü. Emma'nın çantasında sarı bir mısır koçanı belirdi. 'Beş gülümseme!' diye fısıldadı Emma, içi ısınarak.

Emma yeşil kapüşonlu utangaç arkadaşını hatırladı. Geri koştu ve onu Büyükanne Hazel'in evine davet etti. 'Çorba yapmaya yardım etmek ister misin?' diye sordu Emma. Arkadaşının yüzü gerçek, mutlu bir gülümsemeyle aydınlandı. 'Gerçekten mi? Çok isterim!' dedi. Emma'nın çantasında büyük bir patates belirdi. 'Altı gülümseme!' dedi Emma. Arkadaşıyla el ele mutfağa yürüdüler.

Şimdi Emma'nın yalnızca bir gülümsemeye daha ihtiyacı vardı. Mutfağa baktı. Büyükanne Hazel yorgun ama mutlu görünerek tencereyi karıştırıyordu. Emma bir bez aldı ve Büyükanne Hazel'in kollarındaki unu nazıkçe sildi. 'Çok çalışıyorsun, Büyükanne,' dedi. Büyükanne Hazel'in gözleri parladı ve Emma'ya en sıcak gülümsemesini verdi. Tencereye parlak bir soğan belirdi. 'Yedi gülümseme!' diye sevindi Emma.

Çorba sonunda hazırды. Fokurdayıp altın bir ışıkla parlıyordu. Büyükanne Hazel tencereyi kaldırdı ve köy meydanına taşıdı. Emma sokaklarda koşup herkesi çağırды. 'Herkes için çorba!' diye bağırdı. Hasır şapkalı komşu geldi, yeşil kapüşonlu utangaç arkadaş, banktaki yaşlı adam ve okuldaki yeni öğrenci de geldi.

Herkes uzun ahşap bir masanın etrafında toplandı. Büyükanne Hazel çorbayı kaselere kepçeyle doldurdu ve nefis koku havayı doldurdu. Yerken harika bir şey oldu. İnsanlar birlikte konuşup gülmeye başladı. Utangaç arkadaş bir şaka anlattı, yaşlı adam bir hikâye paylaştı. Bütün köy sıcacık ve mutlu hissetti, hepsi iyilikle yapılmış bir çorba sayesinde.

Emma Büyükanne Hazel'e baktı ve gülümsedi. 'Çorba gerçekten dünyanın en mutlusu,' dedi. Büyükanne Hazel başını salladı. 'Çünkü başkalarını önemsendiğimizde mutluluk büyür,' diye açıkladı. 'Her iyilik bir gülümseme ekledi ve her gülümseme çorbayı daha tatlı yaptı.' Köy de aynı fikirdeydi ve tıpkı Emma gibi her gün iyilik paylaşmaya söz verdiler.